

ČÁST III

Kapitola šestá

ŽIVOTNÍ STYL A VZTAHY LIDÍ V NOVÉ ÉŘE. ANALÝZA NOVÉ DUCHOVNOSTI

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 251 – 257, 6. kapitola, část III.

Životní styl a vztahy lidí v nové éře člověčenstva jsou v obecnosti určeny společnými cíli a tendencemi Stvoření. Tendence, které jsou za každou aktivitou či každým vztahem, směřují ke společnému cíli, kterým je duchovní pokrok veškerého člověčenstva a všech jeho individuálních členů. Duchovní pokrok člověčenstva je zvláštní a jedinečný a směřuje tam, kde může být z hlediska všezahrnujícího a obecného duchovního pokroku všeho Stvoření nejužitečnější.

Aby se tento cíl splnil a dosáhl, vyhledávají se a ustanovují nejlepší možné životní styly a lidské vztahy podle principu a pravidla, že duchovní pokrok vyžaduje neustálou flexibilitu, mobilitu a změnu v jakémkoli životním stylu a ve všech lidských vztazích. Stagnace, zachovávaní a udržování jednoho životního rozpoložení či stylu vede k fixaci, rigidnosti a závěrečnému odpadnutí od duchovního pokroku. Není dovoleno budovat žádné tradice, zvyky a kultury kolem životního stylu či mezilidských vztahů. Jakmile nějaký jednotlivý životní styl či vztah splní svůj účel, svou funkci a užitečnost, je ukončen s vděčností, oceněním a uznáním jeho služeb, které poskytl tomuto jednotlivému kroku a jeho potřebám v duchovním pokroku.

Proto mají jakákoli pravidla, nařízení a ustanovení, která formují či budují jakékoli životní styly či mezilidské vztahy, v sobě zabudovány záruky, které jim zabraňují, aby upadly do stagnujícího rozpoložení. Všechny jsou měnitelné a odstranitelné, aby odpovídaly novým potřebám a požadavkům vstupujícím do bytí s počátkem každého následného kroku duchovního progresu.

V tomto ohledu je hlavním obecným principem každého přijatého životního stylu a stylu mezilidských vztahů flexibilita, mobilita a připravenost a hotovost ke změně. Toto určuje princip jejich neustálého nového hodnocení za účelem kontroly užitečnosti jejich pokračování. Jakmile jejich užitečnost již není funkční a vykazují znaky stagnace a pohybu zpět k tomu, aby se staly zpátečnickými, jsou buď odstraněny, nebo pozměněny, aby se tak rychle, jak je jen možné, přizpůsobily novým potřebám.

Proto je třeba pohlížet na jakýkoli popis životního stylu lidí a jejich vztahů s ohledem na shora uvedená fakta a uvědomovat si jejich přechodnou a dočasnou hodnotu. Nicméně existují určité obecné rysy, které lze uvážit a které mají do určité omezené míry univerzální platnost. Lze je zformulovat do následujících bodů:

1. Lidské životní styly a vztahy nové éry v sobě zahrnují nejdůležitější univerzální pravidlo, které určuje jejich celkový význam, smysl, jejich jsoucno a bytí a potřebu duchovního pokroku - přímou přítomnost Nejvyššího a přímou komunikaci s Ním/Ní a s duchovním světem. Vše se takovým vztahem kontroluje - dokonce i dvojitě,

potvrzuje a ověřuje. Každý je svobodně veden, instruován a poučován s ohledem na jeho vlastní volbu, určení, užitečnost, vztahy a nejuvhodnější životní styl vzhledem k tomuto jednotlivému stavu a umístění v duchovním pokroku a v hierarchii duchovního uspořádání, do něhož v daném okamžiku patří. Když se učiní pokrok a jedinec je hotov postoupit dál, připravuje se na to a je uveden do nového životního stylu s novými lidskými vztahy, které jsou k jeho současnému duchovnímu stavu daleko relevantnější. Obecný životní styl veškerého člověčenstva je určen životním stylem každého jednotlivce, a je tudíž mnohostranný a proměnlivý. Je pod stálým přímým dohledem a vedením Nejvyššího.

2. Nová lidská éra je charakteristická úplným nedostatkem nepřátelství, ničivé útočnosti, násilí a zločinu. To je výsledkem uzavření všech pekel, kterým již není dovoleno vkládat do lidí takové jedovaté emoce a napájet je jimi. Proto je všem lidským životním stylům a vztahům v nové éře společné mírumilovné, klidné, tiché, vyvážené, harmonické, na úrovni vedené a dobře organizované bytí a prostředí. Každý přispívá ke štěstí, potěšení, rozkoši a radosti jak u sebe, tak i u všech ostatních.

3. Všichni členové nové společnosti mají své určité místo, umístění a pověření. Užitečnost jejich aktivit pro všechny v rámci tohoto místa, umístění a pověření určuje kvalitu vztahů a obsahu a struktury životního stylu každého individua. Všichni členové jsou si rovni při poskytování své užitečnosti, ale její rozsah, dopad a stupeň užitku vzhledem ke všemu určuje zvláštní potřeby a opatření. Nikomu, kdo si zvolil osud a poslání na Zemi, nechybí žádná příležitost ke zdokonalování a vlastnímu růstu v rámci této volby.

4. Životní styl a vztahy jsou u každého určeny motivačními a intencními faktory duchovního trendu a účelu společnosti. Protože nejzazším cílem všech je duchovní pokrok, je každý v bodě, směru a pozici, které si sám zvolil, motivován tímto faktorem, aby vzhledem ke svým schopnostem dělal jen to nejlepší a přispíval co největším dílem. Taková duchovní pojetí a takové sklony motivují zcela všechny činnosti a vztahy jedince.

5. V nové éře si je každý vědom možnosti svobodné volby být a dělat, co si kdo přeje a chce. To však doprovází uvědomění, že je třeba vzít plnou odpovědnost za následky a důsledky takové volby, aniž by se vina či zodpovědnost svalovala na někoho druhého. Jedinec přijímá určitou roli a pozici, jež doprovázejí odpovídající životní styl a vztahy, s plným porozuměním a vnímáním vši nutnosti, odpovědnosti, povinnosti i práv s touto rolí a pozicí spojených. Protože si je každý volí v souladu se svými specifickými schopnostmi, přednostmi, talenty a danostmi, uskutečňuje je s velkým naplněním a se spokojeností, aniž by se cítil být nucen či donucován dělat něco, co je v rozporu s jeho přirozeností, životním stylem, schopnostmi či volbou.

6. Jedním z hlavních aspektů životního stylu a vztahů lidí v nové éře je princip vyvažování. Jelikož lidská mysl sestává ze tří striktně odlišných oblastí - ducha, duše a těla, jsou všechny jejich aspekty vyváženy a použity ve správných proporcích a náležitém uspořádání, aby nic nebylo potlačeno či nadsazeno. Jedním z výsledků toho je rozdělení jedince dne a života tak, aby mu dovolovalo plnění vlastních povinností, závazků a úkolů a také mu dovolilo mít čas na zábavu, potěšení, rozkoš a fyzický odpočinek. Na každý nedostatek rovnováhy v tomto ohledu se pohlíží jako na překážku a zábranu vlastnímu náležitému duchovnímu pokroku.

7. Kvůli dominantnosti duchovních hodnot v nové éře a obecnému trendu, aby se každý stal více a více duchovním, tedy lepší a lepší lidskou bytostí, je jediným kritériem, které se bere v úvahu v lidských vztazích a při určování vedoucích pozic a

při podobných věcech, stupeň kvality lásky k obecnému blahu a užitku a míra moudrosti při aplikaci této lásky. Neexistují žádné předsudky či ohledy, co se týká národností, ras, skupin, většin, menšin, náboženství a rodů. Jediná diskriminace, která existuje, je rozlišování svobodně zvoleného osudu a pověření v rámci délky trvání pozemského života ve fyzickém těle, což určuje kvalitu vlastní lásky jedince k užitečnosti a stupeň moudrosti při tvořivém uskutečňování a aktualizování jeho vlastních schopností.

8. Stejně se uvažuje s ohledem na osobní vztahy. Ty jsou vždy určeny úrovní, stupněm a kvalitou vlastní lásky a moudrosti. Jelikož je každý jiný a nachází se na odlišném stupni či jiné úrovni duchovního pokroku, nemůže vytvořit těsné vztahy s někým, kdo se nachází ve zcela odlišné pozici, úrovni, odlišném stavu a procesu svého vlastního duchovního pokroku. Tento vztah by byl nedorozuměním a byl by kontraproduktivní a nemohl by se z něj získat žádný užitek. Aby se vyhnulo jevu odcizení, existují lidé, kteří slouží jako spojky mezi nejrůznějšími stupni a úrovněmi pokroku, aby koordinovali a zprostředkovávali veškeré tyto vztahy. Jsou vybaveni zvláštními schopnostmi, talenty a dary od Nejvyššího, aby mohli vykonávat tuto důležitou práci.

9. Protože je u každého ve společnosti účelem a cílem společné dobro a duchovní pokrok všech, má každý úplnou svobodu vyjádření a neomezenou příležitost k vlastnímu tvůrčímu snažení. Žádná omezení či jakékoli podmínky se na nikoho nekladou. V takovém životním stylu, rozpoložení a při takových mezilidských vztazích nejsou myslitelné ani udržitelné žádné nízké motivy.

10. Vzájemně respektování, uznání a úcta ohledně lidské důstojnosti a lidských práv jsou vždy určeny vnitřními duchovními hodnotami a kvalitami a jejich službou veřejnému blahu a užitku. Nepřikládá se vážnost vnější pozici, zevnímu vzhledu či jakémukoli jinému vnějšímu znaku, který má vztah k vnější přírodě. Hodnoty a determinanty jakéhokoli vztahu se odvozují z toho, co je „uvnitř“, a ne z toho, co je tím „vně“. Kvalita toho „vně“ je jen stejně hodnotná, jako je kvalita toho „uvnitř“.

11. V nové éře se formování rodinných svazků a utváření příbuzenstva odehrává na základě podobnosti duchovních kvalit a stupně totožnosti pozic, úrovní a umístění ohledně vlastního duchovního pokroku. Neexistují žádné svazky s takzvanými pokrevními příbuznými a na základě biologických a fyzických vlastností, pokud se nestane, že jedinci mají podobnou duchovní kvalitu a jsou na podobné úrovni duchovního pokroku.

12. Manželské vztahy se ustanovují na základě přímého pověření Nejvyšším. Jedině Nejvyšší může znát pravou kvalitu principů maskulinity reprezentovanou jednotlivým mužem ve vztahu k němu se přesně hodící kvalitě femininity, kterou představuje jednotlivá žena, a naopak, aby tyto kvality byly vhodné pro sjednocení těchto principů a pro jejich neustálou výměnu způsobem, jímž by byly skutečně schopné produkovat nové tvořivé ideje ve prospěch všeho Stvoření tím, že se sjednotí. Toto je pravým duchovním manželstvím. Takové manželství může být ustanoveno výhradně Nejvyšším. Jelikož má každý otevřený přístup do duchovního světa a má právo a výsadu komunikovat přímo s Nejvyšším, toto není problémem. Nikdo jiný nemůže spojit dva lidi v manželství bez ohledu na to, činí-li se to jménem Nejvyššího, či nikoli. V nové éře není jiné manželství myslitelné ani přijatelné.

13. V nové éře slouží každý vztah duchovním účelům a realizaci veškerých tvůrčích snah. To vyžaduje úplnou svobodu výměny všech idejí na všech úrovních. Proto existuje v sexuálním styku neustálá svobodná sexuální výměna mezi opačnými rysy femininity a maskulinity za účelem vzájemné stimulace vlastního tvůrčího úsilí tím, že

každý v tomto styku přispívá svými jedinečnými a specifickými vlastnostmi. Proto je sexuální styk využíván jako nanejvýš hodnotný nástroj sdílení, dávání, přijímání a vzájemného oplácení a také potěšení a rozkoše z této výměny, která vede k většímu sebeuvědomění a intenzivnější duchovní progresi zúčastněných. Žádné pojetí, myšlenky či pocity vlastnění, žárlivosti či výhradních práv nejsou za tohoto uspořádání myslitelné ani přijatelné.

14. Životní styl a vztahy lidí nové éry jsou zvelebeny a ohromně obohaceny kosmickým cestováním a častou komunikací a vzájemnou výměnou zkušeností a výtvarných se všemi ostatními číjícími entitami jak v duchovních, tak i ve fyzických vesmírech. Toto značně rozšiřuje perspektivu lidí a činí jejich život vzrušující, proměnlivý a produktivnější a tvořivější. Cokoli přispívá k vlastní tvořivosti a produktivitě, přispívá nakonec k vlastnímu duchovnímu pokroku.

15. Protože v nové éře má každý plné uvědomění, poznání a úplnou informaci o tom, co si sám zvolil a co je účelem jeho života, je každý prost starostí, obav, nejistoty a strachu z neznámého. To poskytuje jedinci pocit vděčnosti a ocenění, což vede ke sdílení radosti, potěšení, rozkoše a štěstí ze života. Ve volném čase se takové rozkoše, radosti, štěstí, potěšení i tato vděčnost a uzalost vyjadřují různými slavnostmi, svátky a společenskými událostmi, které jsou integrální součástí života každého. Všechny slouží duchovnímu účelu jako připomínky vlastní svobody a nezávislosti a vlastní svobodné účasti v obrovském tvůrčím úsilí a duchovním pokroku celého Stvoření.

16. Jak se již před tím uvedlo, je vše v životním stylu a vztazích lidí nové éry vyváжено a harmonizováno. Protože se vše odvozuje z duchovnosti a směřuje k duchovnosti, která se projevuje pozitivním stavem a procesem lásky a moudrosti Nejvyššího, netrápí nikoho žádné nemoci. Pojem smrti jako bolestného oddělení od života je neznám. Namísto toho se každý připravuje na opuštění svého fyzického těla, jakmile splní své životní poslání a svůj účel v průběhu pozemského věku. V okamžiku připravenosti jedinec upadá do klidného spánku a v tomto čase se oddělí od vlastního těla a přesouvá se do intermediálního světa. Protože je přístup do tohoto světa otevřený pro každého, může každý, kdo touží a chce pokračovat v komunikaci a vztazích s těmi, kdo odešli, toto učinit bez problému, jestliže oba souhlasí a je-li z pokračování jejich vztahu možno získat nějaký duchovní užitek. Proto není v nové éře možný žádný pocit bolestivé ztráty či toho, že schází ten, kdo odešel.

17. Vzájemné přátelství mezi lidmi je ustaveno jen na duchovním základě. Jeho účelem je sdílet, podporovat, vyměňovat vše a pomáhat všemu, co je dostupné pro něčí duchovní pokrok. Takové přátelství charakterizuje respekt vůči jedincově svobodě, loajálnost, oddanost, hluboká láska a ocenění jedincova jsoucna a bytí. Žádné jiné motivy do takového vztahu nevstupují. Ten trvá tak dlouho, jak je nutné a potřebné, tak dlouho, dokud je všeobecně prospěšný a užitečný. Jakmile poslouží svému účelu a nelze z něj získat žádný další užitek, oba jeho účastníci jej ukončí s velkou vděčností, s uznáním a oceněním zážitků, které sdíleli v jeho průběhu.

18. Životní styl a vztahy lidí v nové éře v sobě zahrnují zřetel a respekt vzhledem k vlastnímu přírodnímu či fyzickému prostředí. Každý si uvědomuje, že se na určitý čas chystá žít v přírodním prostředí, které je integrální součástí života na Zemi. Země, jako cokoli jiné, je stvořením Nejvyššího ze účelem přizpůsobení se jedinečným a zvláštním sentientním entitám - lidským bytostem. Proto jsou v něm zahrnuty jisté zákony a určitá pravidla, která slouží funkci harmonizace všech jeho aspektů. Kvůli této hluboké duchovní konotaci respektují lidé nové éry přírodu, ekologickou rovnováhu a život v úplném souladu s vlastním životním prostředím. Pohlíží se na ně jako na vynikající

prostředek vlastního duchovního pokroku.

Nová éra člověčenstva také vyžaduje nové chápání a praktikování duchovnosti. Je několik principů, které ustanovují obsah a formu této duchovnosti pro počáteční krok lidské duchovní progresse. Zdůrazňuje se zde počátek, jelikož kvality i obsahy této duchovnosti jsou dynamické a proměnlivé, když někdo přechází z předcházejícího kroku a vchází do každého následného, vyššího kroku.

1. V nové éře jsou všechna pojetí duchovnosti odvozena z ideje přirozenosti Nejvyššího. Jak se již uvedlo před tím, ta je nejdůležitější a nejzávažnější záležitostí pro duchovnost obecně a lidskou duchovnost zvláště. Odráží pravou duchovní kvalitu každého společenstva či jednotlivce ve společnosti. Ústřední téma nové duchovnosti lze vyjádřit výrokem, že v uvědomění každého je a bude jen jeden Nejvyšší, kdož je Absolutní jednotou a Jednotou všech principů a kdož se ve Stvoření manifestuje v nekonečné variaci a nekonečným počtem aspektů a vyjádření. Jakýkoli, byť jen vzdálený náznak možnosti existence tří či více bohů v jakékoli formě či pojmání je ošklivou myšlenkou, která znamená jen jedinou věc: Že je něco hrozně špatného v lidské duchovnosti. Proto lze jeden z nejdůležitějších důsledků, prostředků ověření a kontroly řádnosti duchovnosti nalézt v pojetí Nejvyššího, které kdo má. Pokud je odvozeno z pojetí jednoty a jednoty s jasným porozuměním, že může existovat jen jeden Bůh či jeden Nejvyšší, a ne tři či několik, pak je duchovnost v pořádku. Jakékoli pochybnosti, odchylky, myšlenky, pocity či úvahy, které jsou tomuto pojetí protikladně, naznačují, že je něco hrozně špatného ve vlastní duchovnosti.

Toto je nejzávažnější záležitostí veškeré duchovnosti, se kterou člověčenstvo stojí či padá. Celá historie pseudočlověčenstva je živým a živoucím příkladem tohoto jevu.

Různá jména, která se užívají při přistupování k jedinému Nejvyššímu, se považují jen za jediný z nekonečných aspektů, který popisuje jeden či více zvláštních rysů, kterými může přirozenost Nejvyššího pochopit ten, kdo dává přednost tomuto jednotlivému jménu v souladu se svými duchovními potřebami. Ale tento jedinec jasně chápe, že je to název jen jednoho rysu či aspektu jednoho Nejvyššího, a ne název Nejvyššího v Jeho/Její Absolutní přirozenosti.

2. Pojetí jednoho Nejvyššího s mnoha jmény určuje též typ, postup a způsob Jeho/Jejího uctívání. Již v předešlém bylo uvedeno, že v nové éře nejsou žádné typy vnějšího rituálního a slavnostního uctívání. Právě uctívání jednoho Nejvyššího se činí výhradně vykonáváním užitku, činností a činů, praktickým životem, konáním toho nejlepšího a plněním poslání a účelu vlastního života. Tím se nyní nemá říci, že se lidé nebudou dávat dohromady ve zvláštních shromážděních, zasvěcených pouze sdílení osobních a subjektivních duchovních zkušeností a výsledků komunikování s duchovním světem. Ta se konají a koordinují obzvláště pro tento účel. Také jsou skrze osoby k tomu zvláště určené Nejvyšším poskytována Jeho/Její pravidelná přímá zjevení tak, jak jsou potřebná pro každý nový krok v duchovní progresi člověčenstva, a jsou zjevována, sdílena a interpretována buď na těchto shromážděních, nebo jinými dostupnými komunikačními prostředky. V průběhu těchto shromáždění se též sdělují osobní zjevení od Nejvyššího a zjevení skrze vlastní duchovní poradce o připravenosti na přechod z předcházejícího kroku a na zahájení nového, následného a vyššího duchovního kroku. Takovou formou se odehrává pravá bohoslužba v nové éře.

3. Zdroj, život a praktikování individuální duchovnosti se, jak se již uvedlo před tím, ustanovuje přímou komunikací s vlastními duchovními rádci, Niternou myslí a obzvláště s nejvyšším duchovním poradcem. Cokoli je třeba a nutně pro vlastní duchovní růst, zlepšení a pokrok, je k dispozici tomu, kdo o to žádá. Zásadou zde je,

že nic není nikomu dáno či zjeveno, aniž by o to ze své svobodné vůle a volby nepožádal. Vnucovat někomu něco by bylo znásilňováním jeho svobodné vůle. Takový nátlak je u duchovních poradců nemyslitelný a nemožný. Nejvyšší vytváří v tomto ohledu zvláštní opatření a záruky v tom, že když o to jedinec nežádá, žádný duchovní poradce nemůže sdělit ani slovo ani být slyšen bez ohledu na to, jak usilovně se snaží proniknout k tomu, komu se radí. Jedinec je vždy plně zodpovědný za svůj život se všemi důsledky svých vlastních voleb. Toto je jedním z hlavních principů nové duchovnosti. Tato skutečnost je známa všude. Proto při komunikaci s duchovními rádci každý vždy žádá o obecné i zvláštní odpovědi, popudy, výklady, odhalení a výměnu toho, co má sloužit potřebám jednotlivého dne. Jedinec obvykle končí setkání s duchovními rádci položením důležité otázky: Existuje něco jiného, co je třeba zodpovědět, uvážit, zjevit či probrat, co z jednoho či druhého důvodu vlastní mysl vynechala? Jak je jak jen nejlépe možné a potřebné posloužit a být užitečný vlastním duchovním poradcům? Tímto se každý den před rozloučením zabráni přehlédnutí důležitých věcí a zachovává se princip vzájemné služby, lásky a oplátky.

4. V nové éře si každý uvědomuje a praktikuje velmi důležité pravidlo duchovnosti. Jak se uvedlo dříve, pojem duchovnosti se popisuje aktivními, dynamickými a progresivními termíny, neboť je skutečně neustálým plynutím a pohybem dále a vpřed. V takovém chápání a vnímání pravé duchovnosti neexistují žádné ideje státnosti a stagnujících rozpoložení. Proto se jedincovo vnímání a jeho podíl na duchovnosti určuje jeho otevřeností novým duchovním ideám, které neustále připlouvají. Míra otevřenosti je určena flexibilitou a mobilitou, s jakou se kdo zbavuje starých pojetí, jejichž užitečnost se již přežila, a s jakou se přijímají a do vlastního života zahrnují nové duchovní ideje. Skutečným duchovním pravidlem zde je, že jedinec v otevřenosti myslí a srdce, ve flexibilitě, mobilitě a schopnosti se přizpůsobit lze najít pravé požehnání Nejvyššího. Takový přístup je pro jedince skutečným požehnáním.

5. Podle shora uvedeného principu jsou v nové éře všechny duchovní záležitosti založeny na univerzálním faktu a principu, že vše ohledně duchovnosti je zjeveno v postupných krocích a že duchovní pokrok je založen na progresivnosti a tvořivosti jeho idejí, které se neustále mění. Každý si uvědomuje, že Nejvyšší Svou Absolutní přirozeností a Absolutní tvořivou snahou neustále vytváří čerstvé, nové a více duchovní ideje, které se dodávají veškerému Stvoření pro jeho potřeby, štěstí a požehnání. Nejvyšší nemůže nikdy přestat mít nové ideje a spočinout v této věci s prohlášením, že neexistuje již nic víc, co by se dalo přidat či stvořit. Taková situace by znamenala konec všeho Stvoření. Proto je nová duchovnost založena na principech změny a pokroku ve všech úrovních a stupních a ve všech ohledech.

6. Velmi důležitý duchovní princip, na kterém je založena nová duchovnost, lze nalézt v uznání, přijetí a praktikování skutečnosti, že vše v životě každého či v životě veškerého Stvoření má bez jakékoli výjimky a výluky, vzato o sobě i z venku, ve všech představitelných ohledech vztah k duchovnosti a že životem duchovnosti je přát si a konat dobro, být moudrým a neustále progresivně postupovat k vyšším úrovním duchovního uvědomění. Tento princip je modifikací a zkrášením principu, který byl zjeven Emanuelem Swedenborgem: „Veškerý život se vztahuje k náboženství - a životem náboženství je konání dobra.“

Tímto principem je každý motivován, ovlivňován a veden. Všechny ostatní takzvané neduchovní události a děje života se považují za souvztažné faktory duchovnosti, její konkrétní či symbolická vyjádření, kterým umožňuje nastávat a odehrávat se. Život a činnost vůbec čehokoli jsou bez výjimky dány duchovností, s níž souvztaží.

7. Z těchto principů se odvozuje daleko obecnější princip nové duchovnosti: Každý si

neustále uvědomuje, přijímá a praktikuje, že všechny lidské systémy a aktivity ve specifičnosti a jedinečnosti svých stavů a procesů reprezentují a vyjadřují Absolutní duchovní principy Nejvyššího a souvztahují s nimi. Takové pojmání dává každému popud, aby k ním vyvinul větší respekt a více je oceňoval, protože v nich může vidět, cítit a prožívat neustálou přítomnost Nejvyššího, kdož je ve Svých principech a jejich nekonečných, relativních projevech jako ve Svém vlastním.

Takový postoj a takové chápání lidských systémů a činností je ochraňuje před tím, aby byly separovanými, sebestřednými, na sebe zaměřenými a samy sebe udržujícími. Pohlíží se na ně jen jako na výsledek Absolutního tvořivého úsilí Nejvyššího, kdož neustále zjevuje, pozměňuje, přidává a tvoří stále lepší systémy a aktivity pro duchovní potřebu a progresi všeho Stvoření.

Všechny shora zmíněné duchovní principy nové duchovnosti jsou pozměnitelné, změnitelné a pružné a existují duchovní principy, které jsou těmto přítomným transcendentní. Budou tyto přítomné principy překonávat, stavět na nich či je zachovávat v souladu s potřebami a uspořádáním dalšího kroku duchovní progresse člověčenstva.